

Sygn. akt IV U 50/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 r. w S.

odwołania R. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 10 grudnia 2015r. Nr (...)

w sprawie R. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonej R. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 listopada 2015r. do dnia 31 października 2016r.

Sygn. akt IV U 50/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 grudnia 2015 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił R. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, iż u wymienionej Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 20 listopada 2015 r. nie stwierdziła niezdolności do pracy.

Od decyzji tej odwołanie złożyła R. M., która wniosła o jej zmianę i przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona wskazała, iż od ponad pięciu lat choruje, posiada obniżoną odporność i nie może prawidłowo funkcjonować na rynku pracy. R. M. podniosła, że nie może wykonywać prac fizycznych, gdyż po pewnym czasie doskwiera jej sztywność karku, skurcze mięśni oraz ból głowy. Do odwołania ubezpieczona dołączyła aktualną dokumentację medyczną (odwołanie wraz z załącznikami k. 1-4).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 5-6).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona R. M. była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 15 października 2012 r. do 31 października 2015 r. (decyzje (...) Oddział w S.: z dnia 2 listopada 2010 r. k. 53 akt rentowych, z dnia 5 listopada 2012 r. k. 59 akt rentowych oraz wykonująca wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 6 lipca 2015 r. sygn. akt IV U 1384/14 decyzja (...) Oddział w S. z dnia 31 sierpnia 2015 r. k. 106 akt rentowych).

W dniu 29 września 2015 r. (data prezentaty) ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k. 108-109 akt rentowych).

Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował wnioskodawczynię na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 28 października 2015 r. ustalił, że R. M. nie jest niezdolna do pracy (k. 111 akt rentowych). Na skutek wniesienia przez ubezpieczoną sprzeciwu od powyższego orzeczenia, została ona skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS (sprzeciw k. 14-15 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej). Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 20 listopada 2015 r. orzekła, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (k. 114 akt rentowych).

Powyższe stało się podstawą do wydania przez organ rentowy decyzji z 10 grudnia 2015 r., na podstawie której Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja k. 115 akt rentowych).

Biegły lekarz endokrynolog w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu rozpoznał u ubezpieczonej przewlekłą pierwotną niedoczynność kory nadnerczy, pierwotną niedoczynność tarczycy, astmę oskrzelową, żylaki kończyn dolnych oraz otyłość. Zdaniem biegłego, schorzenia te powodują, iż R. M. jest częściowo niezdolna do pracy od 1 listopada 2015 r. do 31 października 2016 r. (opinia k. 11-13).

Ubezpieczona, ur. (...), z wykształcenia jest drobiarzem. Dotychczas wykonywała prace fizyczne, będąc zatrudnioną jako sprzedawca, piekarz ciastowy oraz robotnik gospodarczy (bezsporne, wyjaśnienia ubezpieczonej k. 27, kwestionariusz k. 5 akt rentowych, świadectwa pracy k. 7, 11 akt rentowych).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. M. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak stanowi art. 12 ust. 1, 2 i 3 przytoczonej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

R. M. miała ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 października 2015 r. W niniejszej sprawie spornym było zatem jedynie określenie, czy ubezpieczona nadal, tj. od 1 listopada 2015 r. jest niezdolna do pracy, a jeśli tak, to w jakim zakresie i czy niezdolność ma charakter trwały czy okresowy.

Celem ustalenia spornej okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego endokrynologa mając na uwadze schorzenia rozpoznane u ubezpieczonej. Biegły stwierdził, że ubezpieczona nadal, tj. od 1 listopada 2015 r. jest częściowo niezdolna do pracy i określił przewidywany termin trwania tej niezdolności do 31 października 2016 r.

Biegły endokrynolog w uzasadnieniu opinii wskazał, iż ubezpieczona od 2008 r. leczy się z powodu pierwotnej niedoczynności tarczycy, a od 2010 r. z powodu pierwotnej przewlekłej niedoczynności kory nadnerczy. Druga z wymienionych chorób jest schorzeniem przewlekłym, spowodowanym niedostatecznym wydzielaniem hormonów przede wszystkim kortyzolu. Dotyczy także niedoboru hormonów produkowanych przez wszystkie warstwy nadnerczy. Wyniki przeprowadzonych badań wskazują na istnienie u ubezpieczonej choroby A., która powoduje osłabienie siły mięśniowej, bólów mięśni karku i zmian w zabarwieniu skóry oraz hipotonii ortostatycznej. Próba zmniejszenia dawki substytucyjnej hydrocortozonu spowodowała u ubezpieczonej nasilenie się objawów w postaci sztywności mięśni karku, osłabienia siły mięśniowej i ogólnego zmęczenia. Biegły podkreślił, iż przewlekłe leczenie substytucyjne mineralo- i glikokortykoidami nie zabezpiecza chorych z niedoczynnością nadnerczy przed ostrą niewydolnością nadnerczy w razie nagłej infekcji, urazu, zabiegu, silnych przeżyć emocjonalnych, wysiłku fizycznego oraz nadmiernej ekspozycji na ciepło. W takich sytuacjach należy zwiększać dawkę glikokortykoidu co najmniej kilkakrotnie. W ocenie biegłego, ubezpieczona znacznie utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji, tj. do pracy fizycznej. Stosowane u ubezpieczonej leczenie substytucyjno-hormonalne niedoczynności tarczycy nie przyniosło poprawy. Wobec powyższego, jak również z powodu istnienia pierwotnej niedoczynności kory nadnerczy, wieku oraz współistnienia astmy, otyłości, żylaków podudzi jak również konieczności prewencji osteoporozy posterydowej i okresowego leczenia grzybicy posterydowej R. M. jest w dalszym ciągu częściowo niezdolna do pracy (opinia k. 11-13).

Sąd uznał, iż opinia biegłego stanowi wiarygodny i miarodajny dowód w sprawie. Podkreślić należy, iż opinia została sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednie wykształcenie oraz wiadomości specjalne z zakresu schorzeń rozpoznanych u R. M.. Ponadto, sporządzenie opinii zostało poprzedzone badaniem ubezpieczonej oraz analizą zebranej dokumentacji medycznej. Opinia cechuje się spójnością, jest logiczna oraz należyście uzasadniona. Godnym uwagi jest fakt, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)).

Zgłoszone przez organ rentowy zastrzeżenia (k. 21) do powyższej opinii biegłych Sąd uznał za niezasadne. Opierają się one na twierdzeniu, iż fakt leczenia substytucyjnego przewlekłej niedoczynności nadnerczy nie daje podstaw do uznania ubezpieczonej za niezdolną do pracy. Organ rentowy zwrócił również uwagę na fakt przekwalifikowania się ubezpieczonej do zawodu piekarza-ciastkarza oraz sprzedawcy oraz stwierdził, iż zawody te nie wymagają nadmiernego wysiłku fizycznego oraz nie są szczególnie stresujące. Organ rentowy nie zawarł jednak merytorycznych zarzutów dotyczących niewłaściwej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej. Należy mieć na uwadze, iż ubezpieczona dotychczas wykonywała wyłącznie prace fizyczne. Zawody, w których była zatrudniona R. M., przeciwnie niż stwierdził ZUS, są związane z wysiłkiem fizycznym. Wskazać należy chociażby, iż jak stwierdziła sama ubezpieczona, była ona zatrudniona przy wypieku chleba i pracę tę świadczyła również w nocy. Nie wykonywała natomiast pracy ciastkarza i nie ma również wykształcenia cukierniczego. Niewątpliwie, praca w zawodzie piekarza i sprzedawcy łączy się z koniecznością wykonywania ciężkich prac fizycznych tj. np. przenoszenie ciężkich towarów. W ocenie Sądu sporządzona przez biegłego opinia została należyście uzasadniona i dostatecznie wyjaśnia z jakich powodów ubezpieczona jest w dalszym ciągu częściowo niezdolna do pracy, a zgłoszone przez organ rentowy zastrzeżenia nie podważają wniosków biegłego. Dlatego też Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu endokrynologii.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że ubezpieczonej przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1 listopada 2015 r. do 31 października 2016 r.